

Ghetto?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 20 Duben 2007 03:00

Slovo ghetto dostalo po II. světové válce nádech hrůzy. V italštině znamená slovo ghetto něco jako hlučný a také židovský. Název vznikl v Benátkách podle ostrova Ghetto Nuovo v 16. století. V Praze bylo židovské ghetto ve čtvrti Josefov, než vzalo za své na přelomu 19. a 20. století.

Ale nechci se vracet do historie. Slovo ghetto používá jeden často diskutující publicista jako přirovnání folkového žánru oproti ostatním, podle publicistova přirovnání patrně více otevřeným hudebním stylům a žánrům. Do skutečného ghetta se jeho obyvatelé dostali proti své vůli, byli tam nahnáni a prakticky nemohli opustit jeho hranice. Proto se přizpůsobili životu v izolaci a dokázali se bránit vlivům okolí a udržet svůj jazyk a kulturu.

A co obyvatelé folkového ghetta? Kdo jsou vlastně tito obyvatelé? Zavírají si sami a dobrovolně vrata před světem hrdi na to, že jsou to oni, na které nemá okolí vliv? Domnívám se, že přirovnání folku ke ghettu není pravdivé, ostatně jako každý jednoznačný závěr. Kdo je posluchač folku? Ten, kdo zná jen Honzu a Frantu Nedvěda či Nohavicu? Ten, kdo poslouchá vše od Donovana, Cohena, Dylana až po Iron Maiden, ACDC či Michala Knébla? Účastníci trutnovského rock festu bouřlivě tleskali dunění mnoha wattů i vystoupení Felixe Holzmana či Evě Pilarové. Žijí tihle kuřáci marjánky méně v ghettu než tramp živící na festivalu svou lásku k vandru pouze pivem?

Ghetto má v sobě každý, kdo si myslí, že za vsí končí svět a po vzorů sedláků z Našich furiantů nevěří, že švec viděl plout na moři šífy na páru, protože by jinak jezdily po plotně i hrnce. Hlupák nemá žánr.

Okna a dveře do světa máme už osmnáct let otevřená dokořán. Za nevětrání a neotevírání mozků si může každý sám. Hudební žánr je zcela bez viny.